Вечоріє тихо і поволі,
ще не сплять муарові джмелі,
на обрусі неба крихти солі
хтось розсипав, ніби на столі.

Ластівки приспали ластів'яток,
солов'ї пильнують солов'ят.
Будень дня, терпкої ночі свято,
що дарує світу немовлят.

Спить кохана. Намистинку поту
у міжбрів'ї місяць відшукав.
Ноче-ворожбитко, що в нас потім
чи легка дорога, чи важка?

Ворожи на тиші і на зорях,
на воді імлавій, спориші.
Ворожи на щасті і на горі,
на своїй всезнаючій душі...

Ніч мені до ранку ворожила,
сипала із жмені світляків,
все минуле переворушила.
Танучи, таке сказала: "Кинь

марні спроби зазирнуть в майбутнє.
Жодна ніч тобі не відповість,
безпечально буде а чи скрутно,
полетиш у прірву чи увись...
Краще подивись, чи спиться милій..."

Жебонить світанку течія.
Тінь рум'янцю біля круглих вилиць.
Загадкова жінка. Нічия.